

Sygn. akt II K 422/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Łowiczu w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący SSR – Małgorzata Szubert-Fiałkowska

Protokolant – Anna Chęcińska

w obecności Prokuratora –

po rozpoznaniu dnia: 05 lutego 2018 r.

sprawy :

K. T. (1) (T.)

ur. (...) w S.

syna J. i K. z d. P.

oskarżonego o to, że: w dniu 21 października 2016 roku w Ł. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził uprawnionego przedstawiciela (...) Sp. z o.o. z/s w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zawarcia umów o kredyty nr (...) w wysokości 250 zł i nr (...) w wysokości 500 zł wprowadzając w błąd pokrzywdzonego co do zamiaru i możliwości spłaty pożyczek czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w K.

tj. o czyn z art. 286 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk

o r z e k a :

I. Po ustaleniu, że opisanego powyżej czynu **K. T. (1)** dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, uznaje oskarżonego za winnego jego popełnienia i za tak przypisany czyn z mocy art. art. 286 §1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk skazuje go, a na podstawie art. 286 §1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 46 §1 kk zobowiązuje oskarżonego do naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę kwoty 750,- (siedemset pięćdziesiąt) zł na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. z/s w K..

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. S. kwotę 619,92 zł (sześćset dziewiętnaście złotych i 92/100) zł, obejmującą także należny podatek VAT, za udzielenie oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu sądowym.

IV. Ustala, że koszty sądowe w niniejszej sprawie ponosi w całości Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 422/17

UZASADNIENIE

W październiku 2016 r. K. T. (1) skontaktował się z przedstawicielem firmy (...) celem zawarcia umowy pożyczki. Do spotkania w/w oskarżonego z G. G. doszło w dniu 21 października 2016 r. w Ł., w mieszkaniu przy ul. (...). K. T. (1) był schludnie ubrany, w mieszkaniu panował porządek i przebywał tam starszy mężczyzna. Oskarżony był zainteresowany pożyczką w kwocie 500,- zł; mówił, że chciał pomóc finansowo swoim rodzicom. Miał przygotowane kserokopie swojego dowodu osobistego oraz umowy o pracę.

(k. 113 verte-114, k. 22 verte – zeznania G. G.,

k. 5-6 i k. 9-11 – kserokopie dowodu osobistego i umowy o pracę).

Przy pożyczkach gotówkowych sporządzane są dwie umowy – jedna dotycząca udzielanej kwoty, druga dotycząca kosztów pożyczki. Każda umowa poprzedzona jest sporządzeniem wniosku o pożyczkę, do którego wpisywane są dane klienta oraz dane dotyczące jego zatrudnienia i osiągniętych dochodach. K. T. (1) posiadał poświadczenie o zameldowaniu w Ł. przy ul. (...), a zmianę miejsca zamieszkania wytłumaczył rozwodem.

(k. 113 verte-114, k. 22 verte – zeznania G. G.,

k. 2-13 – dokumentacja związana z zawarciem umów pożyczki).

Na podstawie przedłożonych przez oskarżonego dokumentów G. G. wpisała do wniosków o pożyczkę, że K. T. (1) zatrudniony jest w firmie (...) w S. i osiąga dochody w wysokości 1.950,- zł miesięcznie. W tym samym dniu doszło do podpisania umowy nr (...) dotyczącej kwoty 250,- zł jako kosztów pożyczki oraz umowy nr (...) opiewającej na kwotę 500,- zł, która została wypłacona oskarżonemu.

(k. 113 verte-114, k. 22 verte – zeznania G. G.,

k. 2-13 – dokumentacja związana z zawarciem umów pożyczki).

Na mocy powyższych umów K. T. (1) zobowiązany był do spłaty kosztów pożyczki w 22 tygodniowych ratach po 15,88 zł każda, zaś otrzymane 500,- zł miał spłacić w 45 ratach, po 11,68 zł tygodniowo. Oskarżony nie spłacił ani jednej raty. G. G. wielokrotnie próbowała skontaktować się z K. T. (1), ale miał on wyłączony telefon, a pod adresem na ul. (...) nikt nie otwierał jej drzwi.

(k. 4 – umowa pożyczki nr (...),

k. 2 – umowa pożyczki nr (...)

k. 113 verte-114, k. 22 verte – zeznania G. G.,).

Wobec bezskuteczności porozumienia się z oskarżonym G. G. nawiązała kontakt z jego matką, która wskazana została w dokumentach pożyczkowych. W czasie drugiej rozmowy z K. K. (2), przedstawicielka G. (...) dowiedziała się, że K. T. (1) najprawdopodobniej przeznaczył pożyczone pieniądze na gry hazardowe.

(k. 114 – zeznania G. G.,

k. 3 verte i 13 verte – wnioski o pożyczkę).

Oskarżony **K. T. (1)** ma 37 lat. Jest rozwiedziony. Posiada na utrzymaniu jedno dziecko. Swoją edukację zakończył na etapie szkoły podstawowej, nie ma wyuczonego zawodu. W przeszłości był karany za różnorodne pod względem prawnym występki.

(k. 113 verte – dane osobopoznawcze,

k. 56-57 – karta karna,

k. 77 verte – opinia z ZK).

Oskarżony K. T. (1) nie wykazuje objawów choroby psychicznej, uzależnień, ani cech upośledzenia umysłowego. Rozpoznane u niego zaburzenia osobowości, nie znosiły, ani nie ograniczały jego zdolności do rozumienia podejmowanych zachowań, ani pokierowania swoim postępowaniem.

(k. 101 – opinia sądowo-psychiatryczna).

W toku niniejszego postępowania K. T. (1) przebywał w zakładzie karnym (od 02 czerwca 2017 r. do 27 lutego 2018 r.), gdzie odbywał zastępczą karę z wyroku tut. Sądu w sprawie II K 120/16. W warunkach izolacji penitencjarnej oskarżony zachowywał się poprawnie – nie stwarzał problemów wychowawczych, w relacjach z osadzonymi funkcjonował bezkonfliktowo, a do przełożonych odnosił się regulaminowo. Nie przynależał do podkultury przestępczej i nie był karany dyscyplinarnie. Zatrudniony był nieodpłatnie jako pracownik gospodarczy sprząający łąźnię w pawilonie mieszkalnym. Wyrażał krytyczny stosunek do dotychczasowego postępowania.

(k. 77 – opinia z ZK).

Powyżej opisany pobyt K. T. (1) nie był pierwszą jego izolacją penitencjarną. Poprzedził ją pięciomiesięczny pobyt w zakładzie karnym, związany z wykonaniem wyroku Sądu Rejonowego w Ł., w sprawie II K 601/14, na mocy którego skazano go za czyn z art. 209 §1 kk. Jeszcze wcześniej K. T. (1) odbył łącznie karę 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności (m.in. w okresie od 15 września 2011 r. do 03 maja 2014 r.), z wyroku tut. Sądu w sprawie II K 902/11, na mocy którego skazano go za czyn z art. 280 §1 kk i art. 284 §2 kk.

(k. 79-81 – informacja z ZK o pobytach i orzeczeniach,

k. 56-57 – karta karna,

k. 72-73 – odpis wyroku w sprawie II K 902/11 z danymi o odbyciu kary).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody oraz pozostały materiał zgromadzony w sprawie.

Oskarżony K. T. (1) nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu (k. 62), na etapie postępowania przygotowawczego skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień i wbrew zapowiedziom, nie chciał złożyć takowych na rozprawie, nie domagając się doprowadzenia.

Najistotniejszym źródłem dowodowym o charakterze obciążającym dla oskarżonego były zeznania G. G. (k. 113 verte-114, k. 22 verte). Świadek w sposób kompletny, wewnątrznie spójny i przekonujący wypowiedziała się co do okoliczności, w jakich doszło do zawarcia umowy pożyczki z oskarżonym i tych późniejszych, związanych z próbami nawiązania z nim kontaktu. Zeznania G. G. znajdują potwierdzenie w załączonych do akt dokumentach. Na podkreślenie zasługuje obiektywizm świadka - nie potęguje negatywnych zachowań K. T. (1), nie ocenia ich i nie komentuje.

Wartościowość zeznań G. G. spowodowały, że dowód ten został w całości wykorzystany do ustaleń faktycznych.

Żadnych zastrzeżeń Sądu pod względem rzetelności i autentyczności nie budzą zgromadzone w sprawie dokumenty. Zarówno te, które dotyczą osoby K. T. (1) (karta karna, odpisy wyroków, opinia z ZK, opinia sądowo-psychiatryczna, itp.), jak i te które potwierdzają okoliczności przypisanego mu czynu, a konkretnie te związane z powstaniem zobowiązania.

Sąd zważył co następuje:

Analiza całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wykazuje w sposób niewątpliwy, że K. T. (1) jest sprawcą zarzucanego mu czynu.

Odpowiedzialności z art. 286 § 1 kk podlega osoba, która w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Określone w tym przepisie przestępstwo jest przestępstwem umyślnym, kierunkowym. Zachowanie sprawcy musi być ukierunkowane na określony cel, tj. osiągnięcie korzyści majątkowej.

Wprowadzenie w błąd oznacza, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadza inną osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy. Tak też było w wykonaniu K. T. (2), który na czas zawierania umów pożyczki był schludnie ubrany, zorganizował spotkanie z przedstawicielem G. (...) w nieswoim mieszkaniu, zadbał o obecność kogoś z rodziny i przedłożył umowę o pracę, której nie wykonywał w rzeczywistości.

Oskarżony w dniu 21 października 2014 r. wprowadził w błąd G. G. przedkładając dokument dotyczący jego zatrudnienia i wysokości osiąganego wynagrodzenia, podczas, gdy w rzeczywistości nie wykonywał pracy zarobkowej na podstawie umowy, a tym samym nie miał zamiaru i możliwości spłaty pożyczki.

Uzewnętrznieniem zamiaru oszukania G. (...)i dowodem trwałości w bezprawnym zachowaniu, było unikanie przez oskarżonego kontaktów z przedstawicielem w/w pokrzywdzonego i podawanie nieprawdziwych informacji (informacje, że nie można go zastać, gdyż długo pracuje, nie stawianie się na uzgodnione co do godziny spotkania, nie odbieranie telefonów itp.).

Jest oczywistym, że w sytuacji gdyby przedstawiciel pokrzywdzonego G. (...) wiedział, że K. T. (1) nie posiada zatrudnienia, nie rozporządziłby mieniem i nie udzielił pożyczki.

Tak więc oszukańcze zachowanie oskarżonego w dniu 21 października 2016 r. na szkodę G. (...) wyczerpało dyspozycję art. 286 §1 kk.

Opisanego powyżej czynu K. T. (1) dopuścił się po upływie niespełna dwóch i pół roku od opuszczenia (w dniu 03.05.2014 r.) zakładu karnego, w którym odbył łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy ze sprawy II K 902/11 tut. Sądu, pochłaniającą dwa jednostkowe skazania za przestępstwa p-ko mieniu tj.

- za czyn z art. 280 §1 kk - karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz
- za czyn z art. 284 §2 kk - karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Powyżej opisane skazanie oskarżonego uzasadnia przypisanie mu odpowiedzialności w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 §1 kk.

Tym samym **pełna kwalifikacja prawna czynu popełnionego przez K. T. (1) ma postać art. 286 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk.**

Rozstrzygając o karze

- za współmierną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu Sąd uznał karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Jedyną okolicznością, którą Sąd wymiernie uwzględnił na korzyść K. T. (2) przy wymiarze kary, była stosunkowo niewielka kwota pożyczki. Oskarżony nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu, przez co sam niejako pozbawił się okoliczności łagodzącej.

Po stronie K. T. (1) występują natomiast okoliczności obciążające. Należą do nich m.in. uprzednia karalność, która spowodowała jego odpowiedzialność w warunkach recydywy oraz uprzednie zaplanowanie i przygotowanie się do czynu, co świadczy o jego bardzo głębokiej demoralizacji i preferowaniu pozyskiwania środków finansowych poprzez kradzieże i oszustwa, niż poprzez wykonywanie pracy zarobkowej.

Z powyższych względów, Sąd uznał, że tylko poprzez pobyt w warunkach izolacji penitencjarnej K. T. (1) przekona się o nieopłacalności naruszania porządku prawnego i nauczy zwalczania w sobie pokusy ponawiania podobnych przestępstw w przyszłości (choćby tylko w obawie przed kolejnym pobycem w zakładzie karnym).

Pokrzywdzony złożył wniosek o naprawienie wyrządzonej szkody. Mając na uwadze obligatoryjny charakter przepisu z art. 46 §1 kk, Sąd orzekł przedmiotowy środek karny zobowiązując K. T. (1) do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego G. (...)Sp. z o.o. kwoty 750,- (siedemset pięćdziesiąt) zł.

W toku postępowania sądowego K. T. (1) korzystał z urzędowej pomocy prawnej, w związku z czym w wyroku Sąd orzekł o wynagrodzeniu dla adw. G. S.. Określając wysokość tego wynagrodzenia na kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście złotych i 92/100) zł, sąd zastosował stawki minimalne przewidziane rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, powiększone o należny podatek VAT.

Mając na uwadze, że K. T. (1) nie posiada majątku, nie dysponuje stałym źródłem dochodu oraz to, że przez najbliższe miesiące przebywać będzie w zakładzie karnym, Sąd zwolnił go z ponoszenia kosztów sądowych. Co do oskarżonego z góry można bowiem założyć, że wyegzekwowanie jakichkolwiek należności z tego tytułu nie przyniesie efektów.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w wyroku.